

Arrest

nr. 219 436 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2017 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2016 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 31 januari 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het beroep dat de verzoeker tegen de voormelde

onontvankelijkheidsbeslissing indiende, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij het arrest nr. 215 307 van 17 januari 2019.

Op 6 februari 2017 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 6 februari 2017 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 februari 2017 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: H.

voornaam: M. N.

geboortedatum: (...)1982

geboorteplaats: D.

nationaliteit: Bangladesh

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen», tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/02/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 04/02/2012, 22/02/2012 en op 27/01/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Betrokkene werd door de stad Brugge op 27/01/2014 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende 2 asielaanvragen in en 2 aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene verklaart in zijn laatste aanvraag tot regularisatie een vriendin te hebben in België, ze zouden samen ook een kind hebben. Nergens in het dossier is echter een spoor te vinden van deze vriendin, noch van het kind. Bovendien heeft betrokkene het kind ook niet officieel erkend. Bij het aantreffen van betrokkene door de PZ Brugge waren K. N. °24/04/2016 en K. T. ° 10/08/1991 eveneens aanwezig op hetzelfde adres. De vriendin en het kind die betrokkene verklaarde te hebben in zijn laatste aanvraag tot regularisatie. Betrokkene heeft evenwel geen stappen ondernomen om deze relatie officieel te maken of om het kind te erkennen. Betrokkene en K. T. staan niet ingeschreven op hetzelfde adres. Uit het administratief dossier bestaat geen bewijs dat dit zijn kind betreft. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Het bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende DRIE jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vierende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft een syntheseseminarie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie "behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (van de vreemdelingenwet)".

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker voert de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

In de syntheseseminarie betoogt de verzoeker dienaangaande als volgt:

"II.1.1. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Bovendien moet de bestreden beslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.1.2. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 Jaar oplegt. Verwerende partij haalt aan dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Verwerende somt enkel de vorige procedures van verzoekende partij op, en stelt dat er geen omstandigheden aanwezig zouden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar.

Verwerende partij doet uitschijnen alsof het opleggen van 3 jaar inreisverbod 'de norm' zou zijn en dat het aan verzoekende partij zou toekomen om specifieke omstandigheden aan te brengen die een kortere termijn van een inreisverbod zouden verantwoorden. Niets is echter minder waar!

II.1.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar de vorige procedures verantwoordt geenszins waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

Verzoeker is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Nochtans blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij goed op de hoogte is van de relatie van verzoekende partij met haar vriendin in België en het feit dat zij een kind hebben samen.

[partiële citering van de bestreden beslissing]

Toch kiest verwerende partij resoluut voor het maximaal termijn van 3 jaar, zonder verzoekende partij in deze te horen.

Bovendien werden er in de aanvraag tot humanitaire regularisatie nog andere elementen aangehaald, waar de verwerende partij in de bestreden beslissing evenals haar nota met opmerkingen volledig aan voorbijgaat.

Zo bewees de verzoekende partij dat zij in België bijzonder goed geïntegreerd was, aangezien zij in België gewerkt heeft, een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft en vele vrienden heeft die bereid zijn aanbevelingsbrieven te schrijven voor haar.

Nooit werden deze specifieke elementen op hun merites geëvalueerd, gezien dergelijke elementen volgens de verwerende partij toch geen buitengewone omstandigheden cf. artikel 9bis VW kunnen verantwoorden (cf. weigering humanitaire regularisatie dd. 6/02/2017):

[partiële citering van de beslissing van de weigeringsbeslissing die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 6 februari 2017]

Dit ontslaat er de verwerende partij er echter niet van om deze elementen wel degelijk in ogenschouw te nemen (het zijn immers wel degelijk specifieke elementen eigen aan de verzoekende partij cf. artikel 74/11, §1 VW) alvorens over te gaan tot het opleggen en het bepalen van de duur van een inreisverbod.

Bovendien had de verzoekende partij deze zaken nog nader willen toelichten, maar zij kreeg de kans niet, want zij werd niet gehoord. Ook dit wordt niet ontkend door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

II.1.4. De verwerende partij beschikt ter zake over een discretionaire bevoegdheid.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Doch, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

II.1.5. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

[partiële citering van arrest RvV nr. 92 111]

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond."

3.1. Over de ontvankelijkheid van het enig middel

Artikel 39/81, derde lid e.v. van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast noch de in artikel 39/68 bedoelde bijzondere procedureregels, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij wordt bijgestaan door een advocaat, wordt binnen de in het vijfde lid bepaalde termijn om een syntheseseminarie in te dienen, een afschrift ervan per elektronische post en op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden. De griffie maakt uitdrukkelijk melding van dit voorschrift op de in het derde lid bedoelde kennisgeving.

Indien de verzoekende partij geen afschrift van de syntheseseminarie per elektronische post heeft overgezonden zoals bepaald in het achtste lid, dan richt de hoofdgriffier aan de verzoekende partij een brief waarbij die partij wordt verzocht om binnen de acht dagen haar syntheseseminarie te regulariseren. Indien de verzoekende partij de syntheseseminarie regulariseert binnen de acht dagen na de ontvangst van het in het negende lid bedoelde verzoek, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

Een syntheseseminarie die niet, onvolledig of laattijdig is geregulariseerd, wordt geacht onontvankelijk te zijn. De procedure wordt voortgezet overeenkomstig het eerste lid en de Raad doet uitspraak op basis van het verzoekschrift.

Indien de verzoekende partij tijdig een syntheseseminarie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen syntheseseminarie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid."

In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat *"in de syntheseseminarie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden"* (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie *"zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"* van dezelfde wet dat bepaalt dat *"geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn"*. Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de syntheseseminarie voor het eerst nieuwe *"middelen"*, dit is een voor het eerst in de syntheseseminarie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidende verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een syntheseseminarie neer te leggen *"waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat"*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoeker in de syntheseseminarie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn syntheseseminarie voor het eerst de volgende uiteenzetting opneemt:

"Bovendien werden er in de aanvraag tot humanitaire regularisatie nog andere elementen aangehaald, waar de verwerende partij in de bestreden beslissing evenals haar nota met opmerkingen volledig aan voorbijgaat.

Zo bewees de verzoekende partij dat zij in België bijzonder goed geïntegreerd was, aangezien zij in België gewerkt heeft, een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft en vele vrienden heeft die bereid zijn aanbevelingsbrieven te schrijven voor haar.

Nooit werden deze specifieke elementen op hun merites geëvalueerd, gezien dergelijke elementen volgens de verwerende partij toch geen buitengewone omstandigheden cf. artikel 9bis VW kunnen verantwoorden (cf. weigering humanitaire regularisatie dd. 6/02/2017):

[partiële citering van de beslissing van de weigeringsbeslissing die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 6 februari 2017]

Dit ontslaat er de verwerende partij er echter niet van om deze elementen wel degelijk in ogenschouw te nemen (het zijn immers wel degelijk specifieke elementen eigen aan de verzoekende partij cf. artikel 74/11, §1 VW) alvorens over te gaan tot het opleggen en het bepalen van de duur van een inreisverbod.

Bovendien had de verzoekende partij deze zaken nog nader willen toelichten, maar zij kreeg de kans niet, want zij werd niet gehoord. Ook dit wordt niet ontkend door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen."

Deze feitelijke uiteenzettingen zijn nieuw zijn en worden voor het eerst in de synthesesmemorie aangebracht. In het verzoekschrift gaat de verzoeker niet enkel op geen enkele wijze in op de elementen die hij had aangehaald in zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie (dit is een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet), hij verwijst in de uiteenzetting van het enig middel zelfs op geen enkele wijze naar het feit dat hij een dergelijke aanvraag had ingediend. In het verzoekschrift beperkt de verzoeker zich in het desbetreffende middelendonderdeel tot de kritiek dat de verweerder nochtans goed op de hoogte is van zijn relatie met zijn vriendin en van het feit dat zij een kind hebben samen. Met de nieuwe feitelijke uiteenzetting ter ondersteuning van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht, geeft de verzoeker dan ook een nieuwe wending aan zijn middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

De Raad wijst erop dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet duidelijk is, in die zin dat het uitgesloten is dat in de synthesesmemorie nieuwe middelen worden aangevoerd. Het feit dat de verzoeker in de synthesesmemorie een nieuwe feitelijke grondslag of een nieuwe wending geeft aan zijn middel in verwijzing naar het verweer, zoals uiteengezet in de nota met opmerkingen, doet hieraan geen afbreuk. De synthesesmemorie kan niet worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidende verzoekschrift op zicht van het verweer in de nota met opmerkingen aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

De Raad kan de verzoeker dan ook niet volgen waar zijn raadvrouw ter terechtzitting stelt dat het niet om een nieuw middel, noch om een bijkomende ontwikkeling van het middel gaat.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de voor het eerst in de synthesesmemorie ontwikkelde kritiek omtrent de elementen uit de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet compatibel is met het bepaalde in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven reeds uitvoerig besproken. De synthesesmemorie kan door de verzoeker niet worden aangewend om de leemtes uit het verzoekschrift aan te vullen.

Te dezen toont de verzoeker niet aan en ziet de Raad niet in dat de grondslag van deze middelen niet reeds bestond op het ogenblik dat het verzoekschrift werd ingediend.

Het hierboven geciteerde middelendonderdeel is bijgevolg laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu maakt de bestreden beslissing toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet dan ook mede worden beoordeeld in het licht van voornoemd artikel 74/11, dat de juridische grondslag uitmaakt van de bestreden beslissing.

Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Overeenkomstig het artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, *quod in casu*, kan de gemachtigde een inreisverbod opleggen van *“maximum drie jaar”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting. De verzoeker betoogt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in de mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Hij meent dat de bestreden beslissing ten onrechte doet uitschijnen dat de norm drie jaar is en het aan hem zou toekomen om specifieke omstandigheden aan te brengen die een kortere termijn zouden verantwoorden.

De Raad merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. Naast de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet - het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering - wordt er verder gespecificeerd dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 4 februari 2012, 22 februari 2012 en 27 januari 2014 en dat verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering dus niet werden uitgevoerd.

De gemachtigde is overeenkomstig het *in casu* van toepassing zijnde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet in voorkomend geval in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Dat er in principe een verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich *“kan”* onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel *“de mogelijkheid”* om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen

afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering.

In weerwil van verzoekers beweringen, die niet betwist dat er hij geen gevolg gaf aan de voornoemde bevelen om het grondgebied te verlaten, bestaat er in hoofde van de gemachtigde in beginsel dus wel degelijk een verplichting om een inreisverbod op te leggen en betreft het geen “(...) *wettelijke mogelijkheid* (...)”. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de termijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de vermelding en feitelijke toelichting dat de verzoeker een (*in casu*: meerdere) vroegere beslissing(en) tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt gemotiveerd omtrent de specifieke geldingsduur van het inreisverbod. De gemachtigde verwijst met name naar de informatie verstrekt door de stad Brugge over de betekenis van het bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, de twee ingediende asielaanvragen, de twee ingediende aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de afwezigheid van twijfel om op illegale wijze in België te verblijven. De gemachtigde stelt dat, gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van de betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole.

Tevens verwijst de gemachtigde naar de aanvraag tot regularisatie waarin de verzoeker verklaarde een vriendin te hebben in België en dat zij samen ook een kind zouden hebben. Na zijn uiteenzetting besluit de gemachtigde dat wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij wijst tevens op de mogelijkheid om een opschorting of opheffing te vragen van het inreisverbod en stelt dat indien de verzoeker effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen, onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoeft te vormen. De gemachtigde herhaalt dat de verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en besluit dat, gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Zodoende wordt door de gemachtigde, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wel degelijk verduidelijkt waarom een inreisverbod met dergelijke impact werd opgelegd, evenals waarom een termijn van drie jaar werd opgelegd. Uit hetgeen voorafgaat blijkt tevens dat in de bestreden beslissing wel degelijk concreet wordt ingegaan op de situatie van de verzoeker.

De Raad merkt nog op dat de verzoeker nalaat op concrete wijze toe te lichten met welke (andere) specifieke omstandigheid er geen rekening zou gehouden zijn. Zodoende kan de verzoeker onder verwijzing naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet voorhouden dat de gemachtigde “*automatisch*”, “*als het ware automatisch uit de wet*” volgend, “*om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid*” of verkeerdelijk of zonder verduidelijking een inreisverbod van drie jaar oplegt. Hij maakt - gelet op het bovenstaande - evenmin aannemelijk dat niet werd gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat de duur van het inreisverbod niet evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde ter zake beschikt.

Waar de verzoeker nog stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde goed op de hoogte is van zijn relatie met zijn vriendin in België en het feit dat zij een kind hebben samen, en waar hij in dit kader citeert uit de bestreden beslissing, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoeker hiermee zelf aangeeft dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd, rekening houdende met deze specifieke omstandigheid. De Raad stelt tevens vast dat de verzoeker de redengeving omtrent zijn beweerde gezins- en familieleven in België en de argumentatie als waarom het opgelegde inreisverbod in dit licht proportioneel is, niet betwist.

In de mate dat de verzoeker met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De

verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van drie jaar kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens.

Waar de verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad, kan het volstaan erop te wijzen dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Met zijn uitgebreid betoog omtrent de discretionaire bevoegdheid en met loutere algemene beweringen, slaagt de verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker verzuimt om te verduidelijken in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde overeenkomstig artikel 74/11 van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

In de mate dat de verzoeker tevens de schending van de hoorplicht beoogt aan te voeren, wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht hoe dan ook slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien hij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie had kunnen aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen, dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. De verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Bovendien moet worden opgemerkt dat de verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van 21 oktober 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de mogelijkheid heeft gehad om alle elementen betreffende zijn specifieke situatie over te maken aan het bestuur. Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker, voorafgaand aan de verwijderingsmaatregel en het bestreden inreisverbod van 6 februari 2017, werd gehoord. Het administratief verslag "*illegaal verblijf*" van 6 februari 2017 bevat een rubriek "*verhoor van de betrokkene*" waarin verzoekers verklaringen werden genoteerd. De verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk waarom dit gehoor niet zou volstaan in het licht van de thans bestreden beslissing.

De verzoeker toont bijgevolg geen schending aan van de hoorplicht.

3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE